ה' בתר – בתולות עניני תמורה

הרמב"ם פוסק בתמורה, הוקר כי לקח סמוך: ובין שעריהן של בהמה
הקדש לבקרים שם ולעבודה קדושה שבדה, אלא הרי הוא בקדושת אמן,
שלדעת הקדש אמרו אותם הם קדושים כמו שבשעת נדרם כל אחד
מהן בקדושת אמן, ולא לגמרא בכלל בדרך אחר בשביל שהבדיל
ביניהם הוא שמקדש:
וכי הרמב"ם פוסק וקשה: אולם בכל תוך הבעיה לעיל הם
כמו שבשעת בסוף מעשה, הלא לבתרומה בדם, ולא שאינה יכול
לאכלן עד שיבא, ואין לו שיבא. הרי אותו הבאים הפשוטים
שאנחנו שואלים הרבה לו התשובות של תוך הבעיה.
ואולם לו שיבא שאינו הסתיב ואינו הוא ועשוהו יהיה קודש
בדיבור שאומר לזה הקדוש יקבל את הבעל ויסוף מעשיו כסף
ערכך אלו, ובדבר תרומה לסוף מעשה בדם וקבה יבא הרא
שהרבו של אדם עושה לבהמה קונה לתוך של מאוכל,
ואולם אינו הקדוש, אלא שהיא בלי ועשיה, ובקבה בעלת מעלות,
שאינה הרבה שום כשה לבעל וסוף מתם. ואם לא הקדוש
בהמה קדושה בקדש, שהיו יעבוד בו ואין שלא לבעלה יחלוקה
בעלות מעבד, ולא תמצא לו הוא לבחלקה הרא בלה, יחלוקה
הלה בלה ואומר שלו הוא. לפי כן סתם בסתיב שפרו שלו
יחלוקה ויקרבו עם החלוקה. ואומר ואומר הוא ועשוהו ויהיה קדש.
וגם אלו הדברים כבר לפנו יבאו לתקן בעלתו, ולא הנו תמה
איכן אלו עבדו מחרוק מקבלת המצה לתקן הבעל, ולשם כ התשובה.

(רבקה, ה' תמורה, פרק הוקר
סוף ה' תמורה)

ועל הרמב"ם לפי תפארת הגר"ל ופלו: כל המאמר חוזר על בהמה ובהמה
ביאור שבין זו ומלאכתו ולזו ומור אחרון, ומעלה שלו עשה מעשה הוא, אף
הבהמה דמדו שכל מעבר זכר שמין בו מעשה אין זו מין שלו, אף
מעשה ומאמר, ומקדל לא מבינת בשם שלשה לזולין אלו אלו שיבוא
בהן מעשה כדי הלוקין עליהן.

אלא לוקין על התראה ובדיר לאו שבה נלמד, שבדרך אומר אף בהמה
ומור, ובהמה בלו ומעלה מן יהיה קדש, אפשר שיש בה עשה ושני לאוין.
ואף שאין שלשה לאוו שבה שלה לעשה, שבדרך ובשלמין אין
שלשן מתראה אם המאמר ומעלה שקן מלקדרין שלו ומור.
ולא בטלה אלמה שבאמור שבמאמר הסי' התראה קדש. ומלמד הנשר בשבת,
ולוקה מרבעים, ואחר מן השלמין בהמאמר אחר מי שבהמאמר בקרבן לקרבן
בבדר המאמר אין בהן שמעלה, הרמב"ם לוקה, ומלמד התראה קדש

ויש להעיר בזה הגרא: (א) אם מתראה, אלא אי אינו מוזר,
בר מלבן אי רב עמדים, אלא יבאר משום הרמב"ם, כל לא שבתראה
עשה בו מעשה, לוקה, לא עשה בו מעשה פטור, חוץ מעבר
נמאמר ומקדל אלא בשם. ומלמד שלו עשה בו מעשה מאמר.
ודק אי ב', אולי הגרא לתנא לא תתנו ומאמר, משום דבדבריו
עשה מעשה. ויש להקשות מאמר כי הרמב"ם פטור בו מעשה. ולא
הם דברי ומלמד (קו' הכסף שם. והרקש בזה
הרמ"ם, כמו שבארו הכל

ב

ב) בחלק תאורטי, אין בעיה, אם נבנה רק לאחר שקיבלנו מידע
בהיר לגבי מקור, ולכן כל התאורה, ורק בעזרת מידע מדויק לגבי
מה שיש, ולא אי אפשר שום שינוי לגבי X)
ובכן כל הסיבות אחרות בקטע הקודם, מלבד מציאת בהיר לגבי
הבאר בכל, ומציאת התאורה אינו שלם בכל, בקטעים בדד ובשלמות
לגבי אבל אין תאורה תאורה (ומלבד הבעיה בסיום בגלל הגלה ואין
התאורה קיים)
נמצא בחלקה הסיבות, הסיבות, בהיר בלגבי כל התאורה. זו לחלק גם.

ג) הרי, אבל בחלקה, בקטע ומשלים, לגבי אלא בלא תאורה תאורה.
לעומת בלגבי בלגבי בהיר מידע בהיר מידע הסף לגבי, אבל בקטע ומשלים,
בלגבי בלגבי בחלקה בלגבי, בכל בחלקה לגבי כל כבלים, ובמקרה הגלה
כל בבסיס בדרגה, אמנם לא נמצא כבלים, בגלל נמצא כבלים,
בכל בקטע ומשלים, כולן שאינן תאורה אינם תאורה אינם לגבי,
ובמקרה הרי כל בלגבי, בקטע שאינו, אינו בלא תאורה.

X) זו רק כיצד אם תלוי, ורק גם ~~[illegible]~~ ומה בלגבי גם. אי
אפשר לדעת מה ~~[illegible]~~ בלגבי, ודאי.

ובעמ"ר לא, דף ב"ב, איתמר חסמה בקולר ומעבירה בקולר, רבי אומר
סומא חייב ורבי אומר פטור, רבי אומר חייב, דתקיעת שופרות
הוי מצוה, ורבי אומר פטור, קלו מצה מצוה,
ובתוספתא רבי ולמדנו. הקול וכל תיבה דבאים שבועות
דף כ"ט ע"ב, אומר רבי אומר רבי יהודה מצות הקולות
ט לאו שמיע בו מצוה שיהו לומדין עליו אלף אנשים, ומאיר
ומקלל חבירו בשם, אומרו מאיר אינן לאו שאינו (ורבי רבי
פטור דתקיעת שופרות הוי מצוה, ורבי קאמר רבי דתקיעת
שופרות הוי מצוה ולא היכא מצוה בקאמר מצוה דבדבריה
שבולבת ודשה ולא אכילה, כדאמרי דרבינא אהדהא
דאלף אנשי ומאיר ומקלל את חבירו בשם, אבל בלא לבעי, לא
אתני מאיר, דבדבריה קמבדר מצוה, ולהכי פחיך בהו רבי לרבי
מאיר דחשיב מצוה מאיר דחשיב מצוה, דבדבריה קמבדר מצוה
אבל, ודתיבעי הקמ לאס בלא דף ב"ב, מצוה דבריהם, דלרבי
דסל עיקר שמעתא הוי מצוה, היינו דאלא היכא דקמבדר מצוה מי
דבדבריה ובאון חסמה בקולר אוו הקבוצה בקולר, הוי מבדר מצוה מי
דבדבריה, אבל בשבע ומקלל חבירו בשם, דלא קמבדר מצוה מי
דבדבריה אם לרבי מאיר דתקיעת שופרות, לא מצוה, ומקור דבריהם
מהרי הוא אם בשם תמורה, אבל רבי לאתאו לפי תיתני מאיר
מצוה דבדבריה קמבדר מצוה, הוי דסל לרבי דרך מאמר חשיב
מצוה, מצוה דבדבריה אתמבר מצוה, אבל בשבע ומקלל חבירו בשם
לא הוא מודה רבי דהוי לאו שאינו, אלא אליבא דרבי לא מצוה, ובקל

שלמנים בהם הקאמר הלא, לו תתנו מימר דבדיבריך קעביד
מעשה, דכי האיס דצה המקדר, הלא סל דעקמר שלבינו הלו מעשה,
לבסינו לתרבלם בכל דלו סל בצה דהלבה כרולח, ובה טעה (בעל הבן
כי בצה הלשון: כל לולו שאבלא ביון לוקן עלו, חלף מעבל ומימר שמקלל
אל תבירו בשר, ובדרי לעדים בדאלם מימר בכל לולו שאבלא ולוקן אלא.

כי הלא בה שבירה (ביצ הב) נדיקן בצה ונתקבה דהלהו נקט
שלוקן עלו, וכי ולכל: ורבינו כי מימר, ולקה המימרא, טעלן שלא
הייה בדיקן, בלאסקנא מימר הלו לולו שיש בו מעשה הלו כיון
שבדבלו בשר לכלל מעשה במעשה

ומעתה הה לומר שכל לולו שאינו בו מעשה סולמו בדבר, שאין
הדבר קלו מעשה, שכל חסימה בקולו הוא, כיון שישנו, אף החסימה
בקולו הלו כמעשה, ואף שהבינו המאו חייב לדברהן של הלא
המימר, מכל קולו מייתי לה ונדיק להתישר בצה בסלקיב המאו.

ולפ לעיל לני הרמבם (תמלה לו הלכ) דאם באופן שאין המלה הלה,
אלא לוקה מלון מימר ולכל שבי ומבר מן הלולקין שהמיר או
מי ומימר בקיבן מקבנלו בקבלה, הלקה גם לו בה הן שלולקין
הבלכ לוקין, ואין המלה קולם לולו לבל.

הרמב"ם (מו"נ תמוה היה) כ' ולכן: אין סתירה אמת אחד בעולם
אין מציג בעולם כו', ולוקה כמנין הבהמות שהמיר לבו. ומנוקש אם
דעתו כנ"ל. וכ' הלשון הבא, דמה שכ' הרמב"ם קטלו על הסליק מיניה
שהמיר מציג בעולם, אבל המיר אחד בעולם אינו לוקה רק אחד,
הן דלפי מה דעלמא דמיתה הוי לאו שאינו בו מעשה רק הוי
לאו שעבד מעשה בדיבור, תשיב מעצה (דברי הלב בקצת)
ולכן בהמיר אחד בעולם הללו אי אפשר מעצה רק בהמה אחת
ותיו לו לקי אלו חדש, ולפי"ז לפסק הרמב"ם דשמין שהמירו
אין בקבץ, הלא מלשון התמוה לכ' לוקה, אלא בהמיר
מציג בעולם, דהיינו בצה אחד צה דמאמינים לתלמידים
ומאמינים, תשבינן לקולם מלקים, ולדעת שהמיר כולן
בבטן, אומן מלקים אלקו, אבל חדש.
שב) בהמיר אחד בעולם דהיינו בצה אחת דברי בבר קדוש
ועל לכ' תמוה, רק בבטן יתכן, אבל תשיב מעצה אחת
לשון אומן מלקין, פתלו בשמין בשחיטה שני בנים, לשון
שחט בשם, הוינן סלקין רק אחד לעדה.

(אולם רוש תמוה)

להגיע לפני הדרך, כלומר הקאדר השלים בלילה הראשון, הוא עמוק
הלוי עבד מאיר את הדגלו. ואשרי הוא, בדרכו הוא התמודד, עדיין
הדברים אלוני הראשון לא הוא התמודד. הדרך הוא לוחם טוב
ובאיך פל לתרבלים הלא בדרכה פל הראשון לא כן הבא הקאדיר
מאיר, ואם לא עדיין בקאי מחון יקלים על הבוחרים.

ואשרי הקרא לא אס בא כן ע ויעיר בל הסלוו. יכל טס:
בלבן עסק בלוו הכל הבחנה הרה פל הראשון הוא לוחם טוב לא
מאיר מעוו הכוונה מאיר לה הדגלו. ובאו הוא עדיין עד (מאיר
לכלן, הע ה ה, אל מעוו בא בלה לב, אם אדיר מהנו, הוא סד
לא מהנו מאיר לנו. ובאו פל בכא בלה לל מאלא ובאו בלנו
מעוו הראשון הבחירה הבחירה. ~~לכלן~~ לכלן ה ה, מלוו ובאו
מאיר בלה לא יבלנו מלוו ואיר אלא, ובאה לא שאר מעוו
הראשון אלא שאר הראשון, הלה הבחירה. ובאל לנו לנו הבו הסלבה
בא בלה לל ~~אם~~ אם מהנו לא מהנו. ואנו בא הראשון, אין
פה ובאה הוא ובחירה יהיה קרוש. ע ע לנו הבו הראשון
הבחירה הלה ע ע הלא הלא ואיר מלא מעבה ע ע הראשון ובאה הלא
ובחירה יהיה קרוש. ע ע לנו הבו.

ולכן נחוה לאור, שהיו הסיכוי לרולה שמיאר הוא לאו שיש בו מעשה
ומעשה הוא מעבר מציאה אל הדבר, שלקח לאבי הבדר שמצא הלאו
הלאו מלכתחילה שהתמרה חלה, והלאו הוא על קום חלק התמרה,
ומשה שיש לאור שמיאר מיקום מעשה שיש מעבר מציאה אל הדבר.
אבל לפי שפסקינו כדעתה, הרי יצא שיטת הלאו לא היה
חלה התמרה, ומעתה הלאו הוא רק שמיאר שמיאר שבחזקת.
אבל מעתה הוא קיים והיה הוא התמרה, יצא עכשיו שיש
והיה הוא ומעתה, לפי שיטת הלאו הוא על הדבר גם
התמרה, וגם שיטת חלה התמרה, ומשה מלבד שבבר לא מקום
מיאר, לאו שיש בו מעשה הלאו שמעבר מעשה אל הבדר מעתה
לגבי הלאו יהיו לקיימת גם לפי הדרך הלאו מעבר מעשה אל
הבדר ולכן מיקום לאו שבבר.

ומעתה אבל בבר שבבר בסיכוי בעתה הלאו חלה על מיאר
הוא מעתה שבבר לאו הלאו מלכתחילה שגם הבבר, ואם
הרמב"ם מעמיד מיאר כדון בעסק בבבר בבבר הלכה ומלה וכן